

In deze rubriek komt maandelijks een inspirerende *Eva*-vrouw aan het woord.

'Bruin, uitgerust en bijgetankt
vertrekken ze weer'

Els deelt Gods liefde met vakantiegangers

"Wat is je droom?" Deze vraag, die dochterlief aan Els Cooiman (51) stelde, zette haar leven op z'n kop. Binnen een half jaar tijd zegden Els en haar man hun baan op, verkochten ze hun huis en emigreerden ze naar Frankrijk om beheerders te worden van een vakantiedorp.

Gordijnen naaien, huizen opknappen en natuurlijk gasten ontvangen. Een fulltime job hebben Els en haar man als beheerders van christelijk vakantiecen-

trum Porte d'Espérance in Zuid-Frankrijk. Binnen een half jaar emigreerden ze van het Nederlandse Enschede naar het departement Hérault. Is dat geen

impulsieve actie? "Dat zeiden sommige collega's ook toen ze ons plan hoorden," lacht Els. "Maar God leidde het zo. We weten dat Hij ons hier wil hebben en

Naam: Els Cooman
Leeftijd: 51 jaar
Getrouwd: met Henri
Site: www.levenmetgodinfrankrijk.nl/
www.co-spot.nl

dan is het goed. Onze vrienden hadden zo iets ook wel van ons verwacht. Al sinds ons trouwen gingen we regelmatig naar Frankrijk. De mooie natuur en de bergen trokken ons aan. Ons hart lag bij dit land en zijn prachtige schepping. Als we er waren, leek het ons mooi om daar een camping te beginnen. Maar eenmaal terug in Nederland leefden we weer ons gewone leventje en zakte het allemaal af." Els' zoon had contact met Nederlandse jongens die klusten in Porte d'Espérance. Hij wees zijn ouders al een paar keer op het vakantiedorp. "Bij ons was er toen nog niets aan de hand," vertelt Els. "Totdat onze dochter ons anderhalf jaar geleden vroeg wat onze droom was. Ik vertelde dat ik heel graag een camping wilde beginnen in Frankrijk of een zorgboerderij wilde oprichten. M'n dochter zei: 'Dat moet je najagen, mam!' Toen is het balletje gaan rollen." Els en haar man informeerden hier en daar en kwamen al snel via de klusjesmannen uit bij Porte d'Espérance in Cantignergues. Voorheen was het een opvang voor alcohol- en drugsverslaafden. De directeur van Amarant Reizen, onze toekomstige werkgever, zocht een stilte- en retraitecentrum en Porte d'Espérance leek de ideale locatie daarvoor. Het dorp ligt in een mooi en rustig natuurgebied.

Enthousiast

Voordat Els en haar man emigreerden, waren ze al aan het veranderen. "We leefden ons leventje en alles ging automatisch, ook de kerkgang," legt Els uit. "Ik wilde graag meer voor God en mijn naaste betekenen. Toen we voor het eerst gingen kijken bij Porte d'Espérance wist ik meteen dat dit het was. M'n man en ik hadden het al vaker over emigreren gehad, maar dan was ik erg terughoudend en zag ik dat niet zitten. Maar nu was ik meteen enthousiast. Mijn man vroeg steeds: 'Weet je het wel zeker? Als jij het niet wilt, doen we het niet, hoor!' Hij snapte niet dat ik nu opeens zo enthousiast was. Dat was

heel bijzonder. Ik zegde mijn baan in de gehandicaptenzorg op en we zetten ons huis te koop. Dat was midden in de economische crisis, maar het was al na zes weken verkocht!"

Bijgetankt

Inmiddels zit Els al helemaal in haar nieuwe job. In het hoogseizoen is ze vooral druk met gasten ontvangen. "Mensen die hier aankomen hebben veertienhonderd kilometer gereden en rollen afgemat de auto uit. Soms zie ik dat ze bijna overspannen zijn. Het is dan mooi dat mensen na een paar weken vakantie weer heerlijk bruin, uitgerust en bijgetankt naar Nederland vertrekken," vertelt Els enthousiast. "Ook vind ik het waardevol om op geestelijk gebied iets te betekenen voor mijn naaste. De hele zomer bieden we ook pastoraal werk aan. Een pastoraal medewerker houdt elke zondagochtend een dienst en we houden regelmatig een sing-in. Daar komen mensen met verschillende achtergronden, van oudgereformeerd tot evangelisch. Iedereen zit door elkaar en

dat vind ik erg mooi. Op zondag hoeven de gasten voor hun kerkdienst niet van het terrein af en dat vinden de meesten prettig. Mensen kunnen doordeweeks ook gesprekken voeren met de pastoraal werker. Kortgeleden hadden we bijvoorbeeld een man met kinderen te gast. Zijn vrouw was pas overleden en de pastoraal werker kon hem laten zien hoe je troost kunt krijgen vanuit de Bijbel. Mensen kunnen bij ons hun verhaal kwijt. Op vakantie kennen mensen je omstandigheden niet en bevind je je in een ontspannen sfeer. We merken vaak dat gasten met elkaar in gesprek komen.

Soms praten mensen in het zwembad over hun geloof. Anders zouden bepaalde mensen niet met elkaar in één ruimte zitten, maar hoe groot de verschillen ook zijn, ze leren hier van elkaar door de liefde van Christus."

Els wil graag de liefde van Christus met anderen delen en samen met hen Gods koninkrijk zoeken. Om dat nog beter vorm te geven, heeft ze toekomstplannen voor Porte d'Espérance. "Los van het dorp willen we graag voor in de winterperiode een Bijbelschool oprichten en seminars houden. Ook zouden we het mooi vinden als hier dan mensen kunnen bijtanken. Bijvoorbeeld jongeren die een burn-out hebben of die gewoon een tijdje weg moeten uit Nederland. Ze kunnen dan in het dorp wonen en daar eventueel klusjes doen. We overleggen nu met christelijke organisaties in Nederland om dit samen op te zetten. Ook willen we ex-kankerpatiënten hierheen uitnodigen en hun een vakantieprogramma aanbieden met bidden, stille tijd en dingen om ze te verwennen, zoals

'Ze móest me even knuffelen'

lekker eten en schoonheidsbehandelingen."

Siësta

Heel relaxed. Zo omschrijft Els de Franse cultuur. "De mensen zijn hier heel anders. Ze zijn minder materialistisch dan Nederlanders. We wenden er snel aan. Sommige dingen zijn wel lastig. Als Fransen beloven dat ze dinsdag langskomen, weet je nooit welke dinsdag dat is. We hebben hier nog steeds geen internet en we zijn al bijna een jaar bezig om het aan te laten leggen. Ons geduld wordt ongelofelijk op de proef gesteld.

Els Cooman 'Ik wilde meer voor God en mijn naaste betekenen'

Soms duurt het maanden voordat je weer bericht krijgt van de internetzaak." Mobiele telefoons hebben in het vakantiecentrum geen ontvangst. "We zitten hier helemaal afgesloten van de buitenwereld," lacht Els. "De gasten vinden het geweldig om even niet gebeld te worden. Een directeur zei pas: 'Dit is heerlijk. Normaal bellen ze me in mijn vakantie nog honderd keer op.'" Els moest ook wennen aan de siësta. Ze vertelt: "Toen we hier pas woonden, reden we drie kwartier naar een stad om boodschappen te halen. Toen we aankwamen was de winkel dicht vanwege siësta. We moesten toen tweeënhalve uur wachten!"

Haar kinderen en kleinkinderen moest Els achterlaten in Nederland. "We missen ze enorm. De kleinkinderen groeien op, maar daar zien we niet zoveel van. Daarom zou het heel fijn zijn als internet snel geregeld kan worden. Dan kun je makkelijker contacten onderhouden.

Maar de kinderen staan helemaal achter ons en steunen ons. Dat scheelt veel. Kortgeleden kwamen ze hier met z'n allen. Dat was heel bijzonder. Wij hielden ook vakantie en hadden alle tijd voor elkaar. Verder missen we niet veel uit Nederland, behalve bepaalde winkels. Hier moet je eerst uitzoeken wat je waar kunt kopen, maar als je dat ontdekt hebt, gaat dat ook weer vanzelf."

Knuffelen

Els geniet volop van het werk dat ze nu mag doen in Porte d'Espérance. "Hier kom ik in contact met veel mensen. Ik vind het fijn om er voor mensen te zijn. Ik prik vaak door façades heen en kijk verder dan de buitenkant. Ik vraag me altijd af wat mijn gesprekspartners hebben meegemaakt en wat hun achtergrond is. Ieder mens is uniek en heeft een rugzakje met dingen erin. De één heeft dit en de ander dat. Dat boeit me. In april volgden we een discipelschapstraining van Jeugd met een Opdracht in

Spanje. We waren daar met een kleine groep andere mensen. Een jonge vrouw van die groep kwam steeds naar mij toe en vond het fijn om naast me te zitten en haar arm om me heen te slaan. Ze had het moeilijk gehad. Ze zei: 'Ik moet je even knuffelen, hoor. Je bent een lieve moeder.' Ze wilde liefde van mij ervaren. Volgens haar straalde ik rust uit." Bescheiden voegt Els daaraan toe: "Dat zei zij, hoor! Blijkbaar straalt ik iets uit waarvan ik me niet bewust ben. Wel weet ik dat ik vrolijk en optimistisch ben. Ik zit niet zomaar in de put. Verder ben ik ook blij in mijn geloof. Dat gaat nu niet meer op de automatische piloot, zoals voorheen. We vertrouwden op de Heer en legden alles in Zijn handen en nu zitten we hier in Frankrijk. Hij leidde alles!"